

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.

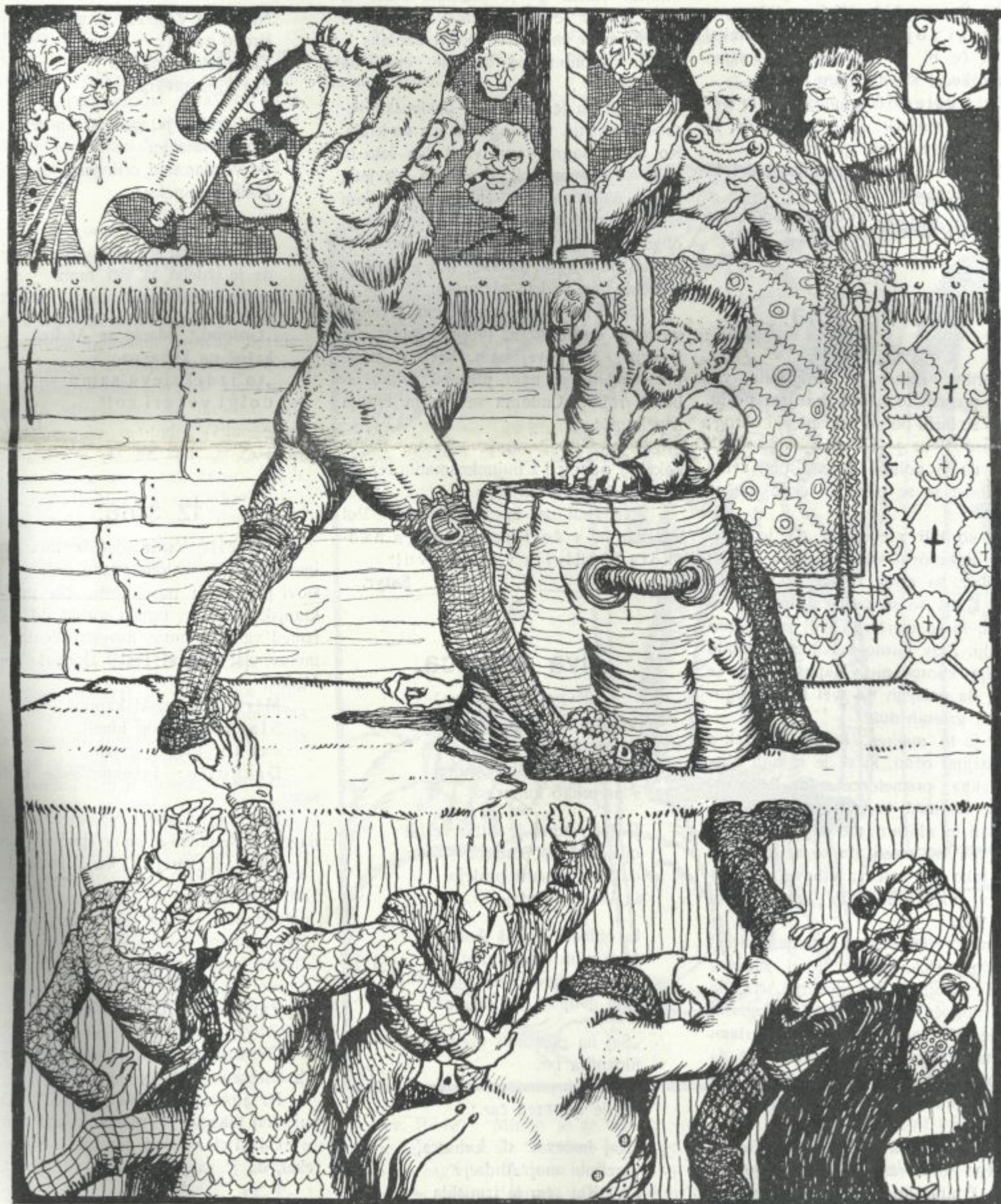
Pri večkratni inserciji po dogovoru.

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
ter jih ne vrača.Uredništvo je v Ljubljani, Knaflove ulice 5,
I. nadstr., upravništvo pa ravnatam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Volilna reforma ali zdravnika Gautscha radikalne operacije.

Nepričakovan odgovor.

Dr. Šusteršič je prišel incognito v gostilnico ter sedel k mizi, koder so pili trije infanteristi domačega pehotnega polka. Proti svoji navadi je dal fantom za klobase in za pijačo. Ko jim je sladki vipavec razgrel glave, je vprašal benefaktor priliznjeno prvega vojaka: „Priatelj! Recimo, da bi prišlo povelje, streljati na vse klerikalce, ali bi streljal ti tudi na dr. Šusteršiča?“

Prvi vojak: „Kajpada! Klobasa je klobasa, povelje je pa povelje!“

Dr. Šusteršič: „Kaj pa ti?“

Drugi vojak: „Tudi jaz bi streljal nanj in če bi mi pokazal tudi samo osminko svoje slavne figure!“

Dr. Šusteršič (poparjen): „In ti?“

Tretji vojak: „Ne, jaz pa ne, in če bi komandiral sam general!“

Dr. Šusteršič (veselo): „Ah! In zakaj pa ne?“

Tretji vojak: „Veste, gospod, jaz sem tambur!“

D. V.

Izborna šola.

(Basenca iz pekla.)

Morilna žalost je sprehajala vse vrage v pustem in napol praznem peklu. Klavrno so lazili pobiti peklenščaki okrog; le zdajpazdaj se je še izljubilo temu ali onemu, da je položil poleno pod veliki kotel, koder so se pekle in cvrle grešne duše.

Vsi so bili preverjeni, da je pekel strašno nazadoval v poslednjih časih; napovedali so torej veliko zborovanje. Iz vseh kotov so se sešli; prihrumeli so tudi oni, ki so izvrševali svoj poklic gori na zemlji. Prav burno in viharno je bilo to vražje zborovanje. Naposled so se zedinili, da pošljejo na svet brata Bogotaja loviti grešnih duš.

Bil je to majhen, šepast hudiček s prav vražjimi očmi, ki se je iz njih bliskala velika premetenost in lokavost. Znan je bil med tovariši po svoji prekanjenosti in nihče ni rad občeval z njim. Črti so bili vsi veseli, da so se ga iznebili na tako lep način; vrhutega pa so radostno pričakovali, da jim preskrbi mnogo dela.

Minilo je leto, Bogotaj pa je pridobil le par duš. Poklicali so torej šepavca nazaj. Trepetaje se je izgovarjal, češ, da ni več mogoče slepariti ljudi. Naglašal je, da je učil zemljane igrati s kartami in še marsikatero drugo pogubno reč, da pa ni pomagalo vse nič, ker se je predrugačilo mnogo mnogo tam gori na zemlji.

Odposlali so hudiča Rogača. Rogač je bil lepe vitke rasti in pod njegovimi bujnimi črnimi kodri so se dali izlahka zakrivati majhni, dražestni rožički.

Toda tudi ta ni opravil nič posebnega. Učil je zemljane plesati. Ko se je vrnil, se mu je grohotal ves pekel. Satan je zatulil nad puhloglavcem, da ples ni prav nič poguben, ampak naravnost koristen, ker se ob javnem razveseljevanju pridela mnogo manj greha, nego ob tihih, tajnih in potuhnjenih zabavah.

Tretji hudič pa je bil ves drugačen možakar! Visoko vzrastel, koketno sfriziran in vedno elegantno ofrakan in ocilindran, je spajal Bognasvaruj v sebi vse vrline in čednosti moderno mislečega hudiča. Kadar ga je zagledal kmet na cesti, se mu je odkril, zakaj bil je preverjen, da je to kakšen boljši kaplan.

In trumoma so mu šle duše na limanice . . .

V peklu je zavladovalo peklenško veselje in rajanju ni bilo ne konca ne kraja. Ko se je Bognasvaruj vrnil čez leto in dan, so ga sprejeli z velikim slavjem, kakor najslavnejšega zmagovalca. Sam Satan mu je hitel v paradi naproti, ga objel z repom in ga poljubil po bratovsko na frizuro. In takoj mu je povišal plačo in mu podelil plemstvo.

„Sedi mi tukaj ob mojem prestolu na mojo desno stran, preljubi moj“, mu je dejal, „in povej nam, kako se ti je posrečilo, da si nam pridobil toliko izborne robe? Čudoma se čudim tvojim uspehom!“

In nasmehnil se je genialni hudič, koketno pomigal z bujnokosmatim repom in izrekel besede krilate:

„Ne čudi se, knez peklenški! Pol leta sem bil v šoli bosenskega nadškofa Stadlerja v Sarajevu!“

Satyr.

Živa angelca.

(Po narodnem napevu.)

Visoko v hribih, kjer volcje deroči tulijo,
je živel fajmošter Andrej
s prebrhko kuhar'co.

Dobil Andrej je sitno vest,
oj sitno vest hudo,
da škof sitnarit pridejo
in vse pregledajo.

In obledel je naš Andrej
in ž njim vred kuhar'ca:
„kam skrijeva nesrečneža
zdaj dvojčka naj mlada?“

„Saj na planinah greha ni!“
filozofira far,

„A naš prevzvišeni ne ve,
kaj je ljubezen čar.“

„Kaj hočeva,“ de kuharca,
„preljubi moj Andrej?
Ha! Kaj sem si izmislila —
le tam oltar poglej!

Tam dete v jaslicah leži,
strohnelo je že vse!
Deniva svoja fanta dva
nedolžna v jaslice!

Zabičiva otrokoma
naj se ne ganeta,
dokler prevzvišeni gospod
iz cerkve ne švedra!“

Napočil je prevažni dan
in strogo je gospod
Prevzvišeni prevohal zdaj
vsak hlev, vsak pod, vsak kot.

Naposled v cerkev primenca,
široko zazija!
Zagledal na oltarju je,
dva kipa prekrasna.

„To čudno je, gospod Andrej!
Uboga fara je,
pa vendar ima cerkvice,
prelepe angelce!“

Kateri mojster bil tako
požrtvovalen je,
da je izdelal za vaš hram
zastoj te štatue?“

„Gospod,“ odreže se Andrej
kažoč na kuhar'co,
„to izdelujeva sama —
dolgi večeri so!“

D. V.

Iz šole.

Učitelj: Vsaka dežela ima svoje imenitosti in malone vsako večje mesto slovi po kakšni posebnosti. Na primer: kranjske klobase, ogrski guljaš itd. Kdor izmed vas mi more navesti sličnih primerov, naj dvigne prst! Dobro! Torej, Mirko?

Mirko: Štajerski kapuni.

Slavko: Žateški hmelj.

Janko: Praška gnjat.

Dragotin: Frankfurtarske klobasice.

Učitelj: Dobro! No, imenitne ljubljanske posebnosti se pa ne spomni nihče?

Žiga: Ljubljanska Žlindra!

D. V.

Nobel.

Prijatelj: Kakšnih delikates si pa kupil?

Gizdalin: Za 10 krajcarjev gnjatih odrezkov.

Prijatelj: Oj, tak gospod, pa kupuje kaj takega! Ali te ni bilo nič sram?

Gizdalin: Bodi no tiho! Saj sem rekel, da je za psa. K. U.

Čast komur čast!

Kmet Žulj in gospod Batič gresta po cesti v bližnjo vas.

Medpotoma zagledata na pašniku lepega bika. Kmet se odkrije prav spoštljivo ter se globoko pokloni govedini.

Gospod Batič začuden pogleda Žulja, ne žugne pa nobene besedice.

Dalje gredoč srečata župnika. Gosp. Batič se mu odkrije in ga prijazno pozdravi, kmet pa gre molče mimo duhovnika.

— Kako je to, vpraša gospod Batič kmeta, da pozdravljate neumnega bika, župnika pa ne?

Kmet mu odgovori z nasmehom: „Ej, bik je preskrbel moji kravi lepo tele, ki sem ga prodal doraslega vola za tristo goldinarjev, fajmošter pa so omislili moji hčeri le otroka, ki doslej nisem dobil zanj niti počenega groša!“

Prlek.

Priznanje.

Novemu pisatelju Mušlju, ki se je oglasil v vipavski dolini s prelepo himno: „Ob pogrebu vipavskih podjetij“ se klanjajo do tal: vsi učitelji vipavskega dola; vsa Hrovatinova hiša, tuzzemši njene prebivalce in vštevši vse za mesnico pripravljene rogine in tudi ščetince; vsi pivški dohtarji, ki se skrivajo za imuniteto, v fraku in s cilindrom, kakor hitro poneha burja; vsi vodje kmetijskih šol, med njimi poročevalec o farški kleti. Pokajte obroči! Slava! Slava! Slava, pogrebci! **Vipavski oboževalci.**

Modri Cimbingelj.

Župnik Bisagar in cerkovnik Cimbingelj sta pustovala skupaj; dobro sta jedla in pridno zalivala, tako, da sta bila naposled obadva vsa v rožicah.

Navdihnila ju je dobra misel. Zmnila sta se, da bo drugo jutro, na pepelnično sredo, Cimbingelj pomagal Bisagarju pepeliti vernike. V to svrhu je napisal župnik cerkovniku na listek latinsko pepelnično molitvico in mu naročil, da naj se je dobro nauči naizust. Skrivnostno sladko ginjeni Cimbingelj je spravil listek, se poslovil in doma prav sladko zaspal.

Drugo jutro se je preblekel ter pozabil listek in jo je mahnil brez njega v cerkev. Šele, ko je prišel čas pepelitve, se je domislil dogovora z župnikom. Lejte, in kako si je pomagal bistroumni Cimbingelj iz zagate? Nad slehernim, ki ga je pepelil, je izrekel tele besede:

„Tako, kakor je doma na listku v hlačnem žepu zapisano.“

Fr. P.

V pravem času.

V Gorenji Pristavi je šola, cerkev in župnišče, v Dolenji Pristavi pa so gostilnice, prodajalnice in mesar Matevž.

V nedeljo pred mašo pošlje župnik hlapca v Dolenjo Pristavo k Matevžu po meso za kosilo.

Ko se vrne hlapec brez mesa, je g. župnik pridigoval takole:

„Kaj pravi sv. Matevž v osmi postavi?“

Hlapec je razumel, da je vprašal župnik po Matevžu v Spodnji Pristavi in hitro odgovoril sredi cerkve na glas:

„Matevž pravi, da ne da več mesa na upanje, dokler mu ne plačate, kar ste mu dolžni.“

Strelec.

Iz vojašnice.

Narednik: Prokleti hudiči! Zaukazal sem „hitri korak!“ ne pa „v galop!“ Saj nisem ljubljanski škof! **Bojskov.**

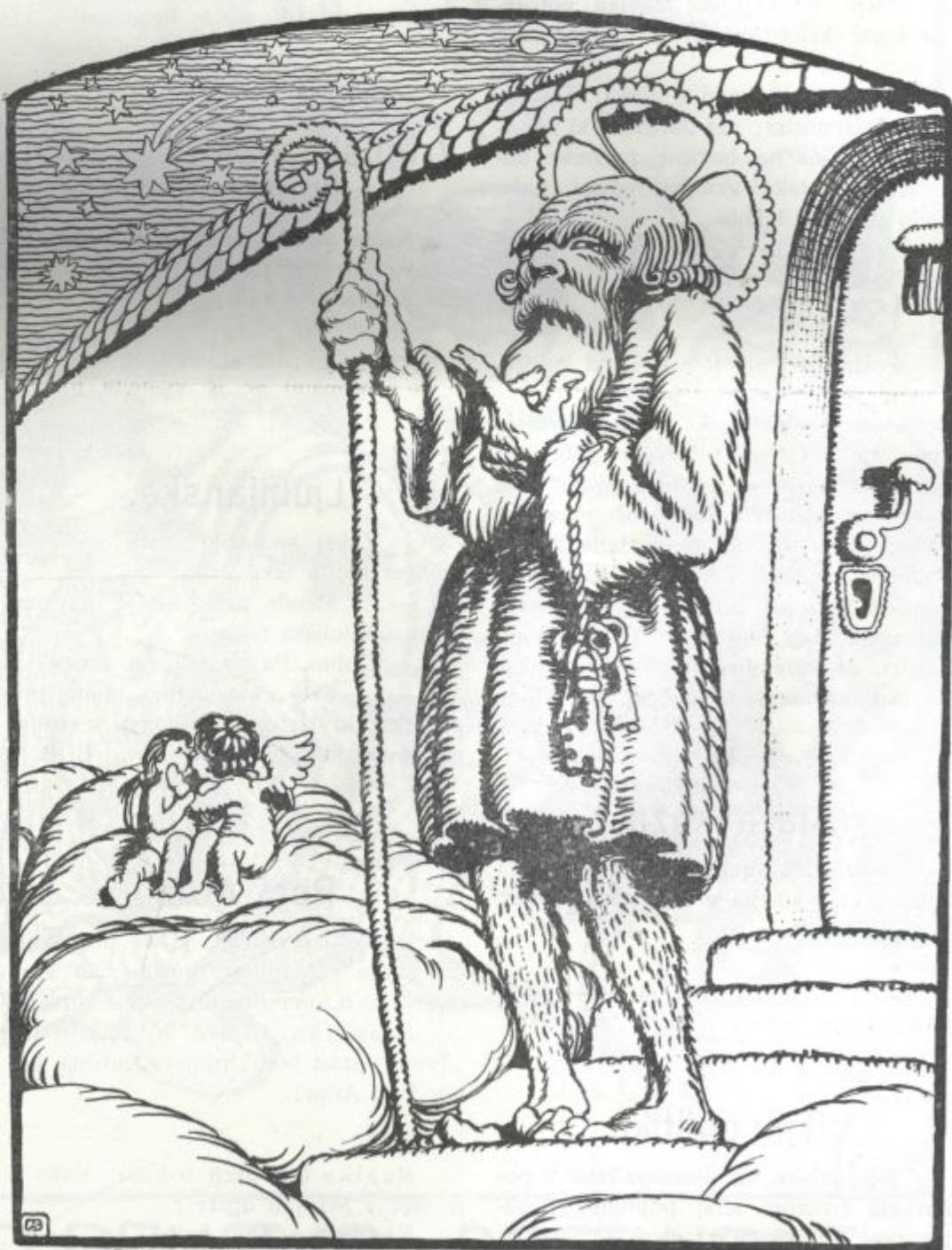
Preveč.

Luka: Prijatelj, pri nas je bila huda suša. Pa smo zbrali farani denar za fajmoštra, da bi molili in prosili dežja. In glej čudo, v par dneh je začelo deževati, da nam je poplavilo skoro vso ravan!

Gašper: Koliko ste pa nabrali denarja?

Luka: 30 gld.

Gašper: Vidiš, 15 gld. bi bilo dosti, pa bi bili dobili ravno prav dežja!

Sv. Peter: Minilo je že sto let, kar je poslednji kranjski duhovnik prestopil prag nebeških vrat . . . Danes pa je prišel vendar zopet eden, sramežljiv župnik. Ko pa je zagledal, kako se vede pri nas mladina, je hitro zbežal odtod. Kaj takega pa še nisem doživel, odkar službujem tu gori!

Misli zagrizenega samca.

Žena je odkritosrčna, kadar pravi, da — ni.

Žena molči le takrat, kadar jo poljubiš na usta.

Ženi so spomini to, kar je možu — prazen kozarec.

Možu je glava glavna stvar, ženi — frizura.

Mož — beseda, žena — stavek.

Srce žene — galerija moških slik.

Možu je čas — zlato, ženi gorje, ki jo — stara.

Le ena solza moža
odtehta solze vseh žena.

Hasan.

Za tujce.

Župnik: Kaj neda, mamka, tudi letos boste kaj prispevali za uboge, nage in lačne zamorčke?

Žena (s solzami v očeh): Seveda, gospod fajmošter; naš Janezek, ki je prišel iz Št. Vida na božične praznike domov, mi je tako genljivo opisal, kako hudo je trpeti lakoto.

?

Postajenačelnik R: Gospod kolega, ali ne pojedete letos na dopust?

Postajenačelnik A: Hm! Stvar je malo sitna! Če ne zahtevam nobenega substituta zase, si bo domnevalo naše slavno ravnateljstvo, da nimam prav nobenega dela in da torej tudi nisem potreben počitka! Če prosim za substituta, bo pa zopet ta videl, da res nimam nobenega dela — in se bo čudil po pravici, da potrebujem odmora in oddiha. In tako sam ne vem, kaj naj storim!

D. V.

Stara koža.

„Klerikalna stranka se je torej olilila kakor gad. Kam pa je dela staro kožo?“

„V stroj!“

„Čemu?“

„No, da si dá škof iz nje izdelati novega, trpežnega perila.“ —v.

Višja politika.

„Kaj misliš, ali dosežejo žene v političnem življenju kdaj popolno enakopravnost z moškimi?“

„Še več, dragi moj, še več! Naša kuharica je že zdaj nad župnikom in nad vso faro!“ —v.

Gazela.

Že spet razsaja, togoti, jezi se Alpentrottlet, da se „krivica“ mu godi, jezi se Alpentrottlet. Krivica? — Da! In kakšna še! In ker mu ta krivica provzroča toliko skrbi, jezi se Alpentrottlet. Deželni odbor kranjski mu slovenščino vsiljuje, in ker ga boče ta v oči, jezi se Alpentrottlet.

Nesramno res! Slovenske zdaj dopise naj vzprejema! Zato pa vre mu huda kri, jezi se Alpentrottlet. Slovenci! kam pa deli ste ponižnost svojo staro? Spominjajoč se prejšnjih dni jezi se Alpentrottlet. Doslej vam vedno v čisljih bil njegov je hunder; da ste ga vrgli med smeti, jezi se Alpentrottlet.

Ubožec! Le pogledite ga! Mar se vam nič ne smili? Poslušajte, kako kriči, jezi se Alpentrottlet! Pa ne! ne smili se vam nič! Pa da se še smejite, ko z maščevanjem vam grozi, jezi se Alpentrottlet. Vi pravite, da znamenje za vas je to najboljšje, če stiska proti vam pesti, jezi se Alpentrottlet.

Že vidim, ne pomaga nič! Srce hudobno vaše veselo le je, če trpi, jezi se Alpentrottlet!

Vrhniški vlak — čuden kglomerat.

Napisi vozov: od državnih železnic;
varnost: od sile;
promet: od muh;
hitrost: od polža;
vsa prog: od zlomka.

D. V.

Ljubljanska.

— Zakaj se pačijo zmaji na Jubilejskem mostu tako grdo?

— — Menda zato, ker je prav nasproti „Katoliška tiskarna“.

— Dobro. Pa na drugem koncu?

— — Zato, ker hodijo mimo pripravnice, ki izzivajo vsakogar s svojim nemškutarskim čivkanjem. E. B.

Port Artur.

Rezika (Franciki, ki se pripravlja, da vstopi v Marijino družbo): O sveti čistosti so ti torej govorili gospod kaplan?

Francika: Tako je; dejali so: „Tvoja čistost bodi trdnjava, močna kakor Port Artur!“

Rezika (po dveh tednih): Kako ti je všeč v Marijini družbi?

Francika: Prav zelo!

Rezika: In Port Artur?

Francika (jecljaje): Je — padel. —v.

Lepa družba.

Stara, vendar bistroumna ženica sreča jezuita ter hoče, vtopljen v svoje skrbi, brez pozdrava mimo njega. On pa jo vstavi in reče:

„Žena zakaj me niste spoštljivo pozdravili?“

„Zakaj bi vas pa pozdravljala?“

„Ne vidite, da sem iz družbe Jezusove?“

„Iz družbe Jezusove ste? Ah, ah! Kdo pa ste potemtakem? Sv. Jožef niste, ker nimate nič brade; Marija niste, ker ste moški! Ker vse to niste, ne preostaja drugega, nego da ste voliček ali pa osel, ki sta bila v omenjeni Jezusovi družbi. Oslov in govedine pa menda ni treba pozdravljati!“ F. Pl.

Klasičen krokar.

Diogen, grški modrijan
je vsak dan bil hudo pijan.

Zapil je premoženje vse,
ostal mu le sod vina je.

„Kaj briga me človeški rod?
Da le imam tale svoj sod!“

Dokler mi v njem še kaplja bo,
ne bo na svetu žalostno!“

Ob sodu ležal je vsak dan,
vsak dan je bil hudo pijan.

Ko sod izpraznil je do dna,
je dobra misel ga obšla

kot zlati sad premišljevanj:
obrne sod in zleze vanj.

„Čeprav že vina ne dobim,
naj vsaj se vonja veselim.“

Maharadža.

Vodena demonstracija.

A: „Kaj si pa predstavljate z demonstracijskim brodvjem?“

B: (molči)

A: No: vendar nekaj nad vse vodenega!
Cap.

Vsled konkurza madame
Löwy sem prevzel njeno

trgovino.

Nemoderno žensko postrežbo sem odpravil ter jo nadomestil z moško.

Za zadovoljivo postrežbo jamči moje ime.

Pater Fridolin.